

Sygn. akt III USKP 62/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki (przewodniczący)
SSN Romuald Dalewski
SSN Jarosław Sobutka (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania M. M.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Legnicy
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 7 marca 2023 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 8 stycznia 2021 r., sygn. akt III AUa 1404/20,

I. oddala skargę kasacyjną,

**II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w
Legnicy na rzecz M. M. kwotę 240,00 (dwieście czterdzieści)
złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 października 2019 r. znak: KGE-[...], Zakład Ubezpieczeń
Społecznych Oddział w Legnicy odmówił M. M. prawa do emerytury górniczej,

wskazując w uzasadnieniu, że nie udowodnił on wymaganych 25 lat pracy górniczej, a jedynie 24 lata, 1 miesiąc i 29 dni. Organ rentowy wskazał, iż do okresów pracy górniczej nie uwzględnił wnioskodawcy okresu zatrudnienia w K. S.A w L. od 10 marca 2011 r. do 30 września 2016 r., ponieważ nie jest to praca określona w art. 50c ust. 1 pkt 5 ustawy emerytalnej.

Po rozpoznaniu odwołania wnioskodawcy od tej decyzji Sąd Okręgowy w Legnicy Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z dnia 1 czerwca 2020 r., zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury górniczej od dnia 12 września 2019 r. oraz stwierdził, iż organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu prawa do świadczenia i zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Legnicy kwotę 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Sąd Okręgowy ustalił, że łączny okres pracy górniczej wnioskodawcy wynosi 28 lat, 9 miesięcy i 10 dni z uwzględnieniem okresu pracy w K. S.A. od 10 marca 2011 r. do 30 września 2016 r. tj. 4 lata, 7 miesięcy i 11 dni (po wyłączeniu okresów nieskładkowych (3.04.2015 r. - 17.04.2015 r., 13.07.2015 r. - 31.12.2015 r., 1.01.2016 r. - 10.01.2016 r., 11.01.2016 r. - 10.03.2016 r.)), a od 1 kwietnia 2011 r. do 17 lutego 2016 r. - 28 lat, 11 miesięcy i 7 dni. W rozpoznawanej sprawie bezsporne było, że wnioskodawca posiada udowodnione okresy pracy górniczej w wymiarze 24 lat, 1 miesiąca i 29 dni, natomiast spór sprowadzał się do ustalenia, czy praca wnioskodawcy w K. w L., poczynwszy od 10 marca 2011 r. do 30 września 2016 r., może zostać uznana za pracę górniczą uprawniającą wnioskodawcę do emerytury górniczej. Sąd I instancji ustalił, iż na mocy porozumienia z dnia 17 maja 2011 r. dotychczasowy pracodawca wnioskodawcy, tj. K. S.A. Oddział Z. w P., przekazał nowemu pracodawcy wnioskodawcy, tj. K. S.A. (wcześniej: Biuro Zarządu) w L., realizowane przez siebie zadania, wynikające z umów o roboty górnicze, górniczo-budowlane oraz montażowe, wykonywane w ruchu K. S.A. O/Z. W wyniku tego porozumienia prace dotyczące realizacji inwestycji „G., w tym prace nadzorcze nad robotami mechanicznymi na terenie Oddziału Z., przejął do wykonania nowy podmiot – K. w L.. W sytuacji faktycznej wnioskodawcy nie zmieniło się nic, oprócz nazwy zatrudniającego go zakładu, nadal wykonywał te same czynności jak we wcześniejszym

okresie – które to prace zostały uznane za pracę górniczą, uprawniającą wnioskodawcę do emerytury górniczej.

Po rozpoznaniu apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych od powyższego wyroku, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, wyrokiem z dnia 8 stycznia 2021 r., oddalił apelację oraz zasądził od strony pozwanej na rzecz wnioskodawcy kwotę 240 zł - tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. Sąd Apelacyjny uznał, iż Sąd I instancji prawidłowo ustalił staż pracy górniczej ubezpieczonego określonej w art. 50c ustawy emerytalno-rentowej z FUS, co skutkowało następnie konkluzją co do spełnienia przesłanek do uzyskania emerytury górniczej przez ubezpieczonego. W spornym okresie wnioskodawca zajmował stanowisko nadsztygara nadzoru inwestycji dołowych ds. mechanicznych pod ziemią. Podobne stanowisko, z takimi samymi obowiązkami, wnioskodawca zajmował tuż przed dniem 10 marca 2011 r., kiedy to jego pracodawcą był K. S.A. Oddział Z. w P. i który to okres ZUS uznał za okres pracy górniczej. W zakresie spornego okresu Sąd II instancji uznał, że stanowisko wnioskodawcy należy zakwalifikować jako odpowiadające stanowisku wyższego dozoru ruchu zakładu - tj. stanowisku wymienionemu w załączniku nr 2 wykazu B pkt 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 23 grudnia 1994 r. - co trafnie dostrzegł Sąd Okręgowy. Praca wykonywana przez wnioskodawcę polegała na tym, że nadzorował on na bieżąco i kontrolował realizację robót montażowych/mechanicznych przez przedsiębiorców zewnętrznych pod kątem zgodności z projektem technicznym, technologią, obowiązującymi przepisami, zarządzeniami, umową cywilnoprawną, techniką górnika oraz dokonywał odbiorów końcowych zrealizowanych zakresów robót. Prace te wymagały zarówno regularnego kontaktu z wykonawcami robót, jak i regularnych zjazdów pod ziemię, których wnioskodawca miała co najmniej połowę dniówek roboczych w każdym miesiącu pracy.

W skardze kasacyjnej z dnia 10 czerwca 2021 r. pełnomocnik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 8 stycznia 2021 r. w całości, zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

- art. 50c ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez uznanie, iż praca

wnioskodawcy w K. była pracą w zakładzie wykonującym dla kopalń wymienionych w art. 50c ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej roboty górnicze lub przy budowie szybów, podczas gdy zgodnie ze struktury organizacyjnej K. S.A. wynika, że Centrala jest organem zwierzchnim, powołanym do zarządu podległymi mu jednostkami i nadzoru kierownictwa i dozoru ruchu zakładów górniczych,

- art. 50c ust. 1 pkt 5 ustawy emerytalnej w związku z załącznikiem nr 2 Część A pkt 3 Zarządzenia nr 9 Ministra Przemysłu i handlu z 23 grudnia 1994 r. w sprawie określania stanowisk kierownictwa ruchu i dozoru pod ziemią (...), na których zatrudnienie uważa się za pracę górniczą, poprzez uwzględnienie do pracy górniczej okresu zatrudnienia wnioskodawcy od 10 marca 2011 r. do 30 września 2016 r. na stanowisku nadsztygara nadzoru inwestycji dołowych robót mechanicznych pod ziemią w K. w L., podczas gdy praca wykonywana na tym stanowisku, w podmiocie który nie jest wymieniony w art. 50c ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej, nie była pracą górniczą,

- art. 50a ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 50c ust. 1 pkt 5 ustawy emerytalnej poprzez przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury górniczej, podczas gdy wnioskodawca nie udowodnił 25 lat pracy górniczej.

Podnosząc powyższe zarzuty strona skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie odwołania oraz zasądzenie na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem I i II instancji oraz kasacyjnym według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik M. M. wniósł o jej oddalenie jej w całości oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna w niniejszej sprawie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z brzmieniem art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw - w granicach

zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod rozwagę nieważność postępowania. Skargę kasacyjną można oprzeć na jednej z dwóch podstaw: naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie albo na naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 k.p.c.). W niniejszej sprawie, skarga kasacyjna z dnia 10 czerwca 2021 r., oparta została jedynie na zarzucie naruszenia przepisów prawa materialnego. Naruszenie prawa materialnego może natomiast występować w trzech postaciach: błędnej (niewłaściwej) interpretacji (wykładni) istniejącej normy prawa materialnego; zastosowania nieistniejącej normy prawa materialnego oraz błędu w subsumcji, czyli błędnego przyjęcia istnienia lub nieistnienia związku pomiędzy ustalonym przez sąd stanem faktycznym danej sprawy a określoną normą prawną. W tym miejscu należy podkreślić, że zarzuty zgłoszone w ramach pierwszej podstawy kasacyjnej powinny wykazywać wystąpienie co najmniej którejkolwiek z możliwych postaci naruszenia prawa materialnego, a więc błędną wykładnię norm prawa materialnego lub niewłaściwe zastosowanie przepisów materialnoprawnych inkorporujących tę normę.

Tymczasem w rozpoznawanej w niniejszym postępowaniu skardze kasacyjnej strona skarżąca ograniczyła się jedynie do sformułowania zarzutu naruszenia przepisów prawa materialnego i przytoczenia jej zdaniem naruszonych przepisów – bez jakiegokolwiek wskazania, na czym to naruszenie miałoby polegać. Tak sformułowane zarzuty nie mogły więc odnieść zamierzonego przez stronę skarżącą skutku, bowiem opierają się one wyłącznie na kwestionowaniu dokonanych przez Sąd II instancji ustaleń faktycznych i stanowią jedynie bezskuteczną próbę kreacji odmiennych, własnych, pożądanых przez skarżącego ustaleń. Wykazywanie wadliwości dokonanych ustaleń nie stanowi tymczasem uzasadnienia podstawy skargi kasacyjnej przewidzianej w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 21 października 2004 r., V CK 81/04, Legalis nr 243310; komentarz do Kodeksu postępowania cywilnego, red. prof. dr hab. Andrzej Zieliński, dr hab. Kinga Flaga-Gieruszyńska, Legalis 2022). Sąd Najwyższy – działając jako sąd kasacyjny – nie jest ani zobowiązany, ani uprawniony do dociekania, o jaką postać naruszenia przepisu chodzi i na czym ona polega. Jest tak również dlatego, że ustawodawca, wprowadzając przymus adwokacko-radcowski, postawił skardze

kasacyjnej wysokie wymagania profesjonalne; wśród tych wymagań jest prawidłowe przytoczenie podstaw oraz ich uzasadnienia (wyrok Sądu Najwyższego z 29 marca 2006 r., IV CSK 165/05, Legalis nr 179604; wyrok Sądu Najwyższego z 18 maja 2012 r., IV CSK 496/11, Legalis nr 532414; postanowienie Sądu Najwyższego z 10 marca 2021 r., IV CSKP 15/21, Legalis nr 2584409).

Nadto, zarzut naruszenia konkretnego przepisu prawa materialnego może doprowadzić do uwzględniania skargi kasacyjnej tylko wówczas, jeśli wykazane naruszenie takiego przepisu, w którejkolwiek z obu wymienionych w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. postaci naruszenia, miało negatywny wpływ na rozstrzygnięcie, tj. jeśli na skutek błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania przepisu zaskarżone orzeczenie nie odpowiada prawu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 2002 r., I CK 255/02, Legalis nr 59063). W przypadku ograniczenia podstaw skargi kasacyjnej do naruszenia prawa materialnego, tak jak to ma miejsce w niniejszej sprawie, dla oceny jego trafności miarodajny jest więc ustalony stan faktyczny, będący podstawą wydania orzeczenia przez Sąd II instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 lipca 2000 r., I CKN 294/00, Legalis nr 210844; wyrok Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2000 r., II CKN 448/00, Legalis nr 277393).

Pomimo argumentów wskazanych wyżej, które przesądzają o niezasadności skargi kasacyjnej, należy także przypomnieć, iż o uznaniu pracy za pracę górniczą decyduje rodzaj faktycznie wykonywanej pracy, odpowiadający wymaganiom ustawowym, a nie sama nazwa stanowiska przyjęta przez pracodawcę. Słusznie wskazuje pełnomocnik wnioskodawcy w odpowiedzi na skargę kasacyjną, że wnioskodawca, za pomocą dostępnych środków dowodowych wykazał, iż rodzaj świadczonej przez niego pracy, niezależnie od nazwy pracodawcy, wypełnił znamiona pracy górniczej w szczególnych warunkach. Opis i charakterystyka oraz zadania stanowiska pracy wnioskodawcy, potwierdzone przez Kierownika Naczelnego ds. Zarządzania Zasobami Ludzkimi – M. W., znajdują się w zakresie powierzonych czynności w jego aktach osobowych. Ponadto pracę górniczą w ruchu podziemnym Zakładu Górniczego Oddział Z. wykonywał on w związku z porozumieniem z dnia 18 maja 2011 r., zawartym pomiędzy K. S.A. Biuro Zarządu, a wskazanymi wyżej Zakładami Górniczymi. Zgodnie z porozumieniem i decyzją Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w X. z dnia 10 czerwca 2016 r.

zatwierdzono zmiany Planu Ruchu Z. wg których wprowadzono m. in. stanowisko odwołującego t.j. Nadsztygara Nadzoru Inwestycji Dołowych Robót Mechanicznych, ujętych w planie ruchu Zakładów Górniczych. W okresie pracy w K..A. przez cały jej okres trwania praca pod ziemią była każdorazowo rejestrowana i archiwizowana w formie elektronicznej oraz wykonywana w pełnym wymiarze pracy, zgodnie z angażem i przelicznikami obowiązującymi w zakładach górniczych. Wobec powyższego, charakter czynności, wykaz ewidencji i wpisów w rejestrach pracodawcy, ilość zjazdów wespół z zeznaniami wnioskodawcy i świadków wskazują jednoznacznie, że świadczona przez niego praca miała niewątpliwie charakter pracy górniczej, zgodnie z zapisami układu zbiorowego K. S.A. Wnioskodawca otrzymywał przez cały okres pracy w Centrali 60% dodatek z Karty Górnika należny pracownikowi zatrudnionemu pod ziemią, z czego odprowadzał składki do ZUS, był ratownikiem górniczym, którym zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa może zostać wyłącznie górnik posiadający dołowy etat, wobec czego odwołujący się w okresie od dnia 1 lipca 2008 r. do dnia 22 lipca 2015 r. taki etat musiał wykazywać, albowiem zgodnie z zaświadczeniem z dnia 27 sierpnia 2019 r. pozostawał on wówczas czynnym ratownikiem górniczym drużyny ratowniczej [...]

Przypomnieć także należy, że Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 lutego 2020 r., sygn. I UK 363/18 uznał, że zarządzenie nr 9 Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 23 grudnia 1994 r. w sprawie określenia stanowisk kierownictwa ruchu i dozoru ruchu pod ziemią, w kopalniach siarki i kopalniach węgla brunatnego, na których zatrudnienie uważa się za pracę górniczą – na które powołuje się także strona skarżąca - wydane na podstawie art. 5 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 1 lutego 1983 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 1995 r., poz. 154 ze zm.) utraciło moc z dniem 30 marca 2001 r. - na mocy art. 75 ust. 2 ustawy dnia 22 grudnia 2000 r. o zmianie niektórych upoważnień ustawowych do wydawania aktów normatywnych oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. Nr 120, poz. 1268). Zgodnie z tym przepisem, z dniem wejścia w życie ustawy tracą bowiem moc akty normatywne Rady Ministrów, Prezesa Rady Ministrów oraz ministrów lub innych organów administracji rządowej, podjęte lub wydane z upoważnienia ustawowego przed dniem wejścia w życie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli zawierają normy prawne o charakterze powszechnie obowiązującym lub wewnętrznym, z

wyjątkiem rozporządzeń. Natomiast na podstawie art. 194 ustawy emerytalnej zachowało moc wydane na podstawie art. 5 ust. 5 oraz art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 1 lutego 1983 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz.U. Nr 5, poz. 32 ze zm.) rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 r. w sprawie określenia niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy zaliczanej w wymiarze półtorakrotnym przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury lub renty – oczywiście w takim zakresie, w jakim nie jest sprzeczny z przepisami ustawy emerytalnej. Załącznik nr 4 do tego rozporządzenia wymienia jedynie stanowiska dozoru ruchu i kierownictwa ruchu kopalń siarki lub węgla brunatnego (odesłanie do art. 6 ustawy z dnia 1 lutego 1983 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin). W związku z powyższym, zdaniem Sądu Najwyższego, jedynym aktem prawnym regulującym omawianą kwestię zatrudnienia pod ziemią na stanowiskach dozoru ruchu oraz kierownictwa ruchu kopalń kwalifikowanego jako praca górnicza jest wyłącznie art. 50c ust. 1 pkt 5 ustawy emerytalnej. Wynika z niego, że praca pod ziemią na stanowisku dozoru oraz kierownictwa ruchu kopalń stanowi pracę górniczą, nie wiadomo natomiast, jakie stanowiska mogą być tak kwalifikowane. W orzecznictwie Sądu Najwyższego dotyczącego podobnej problematyki, a mianowicie znaczenia wykazów resortowych, zawierających stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wydanych na podstawie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), wskazuje się, że wykazy te obecnie mają znaczenie jedynie w sferze dowodowej. Mają one zatem charakter głównie informacyjny, techniczno-porządkujący i uściślający, a nie bezpośrednio normatywny. Stąd też, jeżeli jakieś stanowisko jest ujęte w wykazie resortowym, to nie można tej okoliczności ignorować, ponieważ płynie z niej domniemanie faktyczne, że praca na tym stanowisku w istocie była wykonywana w szczególnych warunkach (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 21 kwietnia 2004 r., II UK 337/03, OSNP 2004 nr 22, poz. 392; z dnia 20 października 2005 r., I UK 41/05, OSNP 2006 nr 19-20, poz. 306; z dnia 25 lutego 2009 r., LEX nr 736740; z dnia 25 lutego 2010 r., II UK 218/09, LEX nr 590247; z dnia 16 listopada 2010 r., I UK 128/10, LEX nr 707404; z dnia 26 maja 2011 r., II UK 356/10, LEX nr 901608).

Odpowiednio zatem takie samo znaczenie można przypisać Załącznikowi nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 23 grudnia 1994 r., który określa stanowiska kierownictwa ruchu i dozoru ruchu podziemnych zakładów górniczych, na których zatrudnienie uważa się za pracę górnictwem. Sąd Najwyższy zaznaczył jednak, że nie można dowolnie „dopasowywać” stanowiska z angażu do stanowiska wymienionego w Załączniku nr 1, gdy nie jest wiadome, jaki zakres obowiązków kryje się pod stanowiskiem wymienionym w załączniku. W razie wątpliwości, których nie może rozwiązać odwołanie się do powyższego zarządzenia, należy zauważyć, że konkretyzacja stanowisk kierownictwa i dozoru ruchu w danym podmiocie następuje w planach ruchu podziemnych i odkrywkowych zakładów górniczych oraz zakładów górniczych wydobywających kopaliny otworami wiertniczymi, wydane na podstawie art. 64 ust. 6 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. - Prawo geologiczne i górnicze (jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 228, poz. 1247 ze zm.) - zarządzenie Prezesa Wyższego Urzędu Górniczego z dnia 20 czerwca 1994 r. w sprawie planów ruchu zakładów górniczych. To zatem plany ruchu danego zakładu górniczego, zawierające wykaz stanowisk kierownictwa i dozoru ruchu, są miarodajnym dowodem dla kwalifikacji danej pracy pod normę art. 50c ust. 1 pkt 5 ustawy emerytalnej. Natomiast, gdyby się okazało, że i one nie są jednoznaczne dla rozstrzygnięcia określonej sprawy, pojawia się konieczność zasięgnięcia informacji z urzędu górniczego, wyjaśniającej istotę stanowisk dozoru ruchu, bądź należy skorzystać z wiadomości specjalnych. Wskazać należy, że dekret z dnia 6 maja 1953 r. Prawo górnicze (jednolity tekst: Dz.U. z 1978 r. Nr 4, poz. 12 ze zm.) – w art. 108, a następnie ustawa z dnia 4 lutego 1994 r. Prawo geologiczne i górnicze – w art. 68 zastrzegały, że ruch zakładu górniczego może być prowadzony tylko pod kierownictwem i dozorem osób, które uzyskały zatwierdzenie okręgowego urzędu górniczego. Natomiast aktualna ustawa z dnia 9 czerwca 2011 r. Prawo geologiczne i górnicze (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 868 ze zm.) w art. 112 stawia wymaganie, że ruch zakładu górniczego prowadzi się pod kierownictwem i dozorem osób posiadających wymagane kwalifikacje, a np. w art. 53 ust. 2 stwierdza się, że osoby wykonujące niewymienione w ust. 1 pkt 2 i 3 czynności w wyższym dozorcze ruchu oraz w dozorcze ruchu zakładu górniczego albo zakładu, są obowiązane posiadać określone przez pracodawcę przygotowanie zawodowe i doświadczenie zawodowe do wykonywania tych

czynności. Z kolei art. 58 ust. 7 stanowi, że powierzenie wykonywania czynności: w kierownictwie i dozorze ruchu zakładu górniczego albo zakładu, niewymienionych w ust. 1 lub 2, następuje po sprawdzeniu przez pracodawcę spełnienia wymagań określonych: a) w art. 54 pkt 1, 3 i 4, art. 55 ust. 1 pkt 1-4, ust. 2-5 i 7 albo b) na podstawie art. 53 ust. 2. Jak z tego wynika, aktualnie obowiązujące przepisy nie wymagają na wszystkich stanowiskach dozoru zatwierdzenia odpowiedniego urzędu górniczego, ale wystarczające jest potwierdzenie posiadania odpowiednich kwalifikacji przez pracodawcę. Nie dotyczy to natomiast np. osób wykonujących w czynności w dozorze ruchu podziemnego zakładu górniczego (art. 53 ust. 1 pkt 3), od których wymaga się zatwierdzenia odpowiedniego urzędu górniczego. Reasumując, praca wymieniona w art. 50c ust. 1 pkt 5 ustawy emerytalnej, to praca na stanowiskach kierownictwa i dozoru ruchu wynikających z planu ruchu danego zakładu górniczego. Odpowiednio takie samo znaczenie należy przypisać Załącznikowi nr 2 do zarządzenia nr 9 Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 23 grudnia 1994 r., określającego stanowiska kierownictwa ruchu i dozoru ruchu podmiotów gospodarczych wykonujących dla podziemnych zakładów górniczych roboty górnicze, roboty przy budowie szybów, roboty budowlano-montażowe, roboty przy naprawie maszyn i wdrażaniu nowych urządzeń oraz wykonujących dla kopalń siarki i węgla brunatnego roboty górnicze, na których zatrudnienie uważa się za pracę górniczą (por. wyrok Sądu Najwyższego z 26 lutego 2020 r., I UK 363/18, Legalis nr 2537725; wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 21 kwietnia 2004 r., II UK 337/03, OSNP 2004 Nr 22, poz. 392; z dnia 20 października 2005 r., I UK 41/05, OSNP 2006 nr 19-20, poz. 306; z dnia 25 lutego 2009 r., LEX nr 736740z dnia 25 lutego 2010 r., II UK 218/09, LEX nr 590247; z dnia 16 listopada 2010 r., I UK 128/10, LEX nr 707404; z dnia 26 maja 2011 r., II UK 356/10, LEX nr 901608). Sąd Najwyższy w niniejszym składzie w pełni podziela powyżej zaprezentowany pogląd.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c., a o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.).

[SOP]

[f.n]